

CARTA DOMINICAL

30 DE JULIOL DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA Gaudir de la vida (2)

En efecte, projectem el temps de descans, segons entenem el sentit de tota la nostra vida.

No volem dir que al moment de planificar unes vacances tots pensin “aquest és el sentit de la meua vida, així, doncs, decideixo què haig de fer amb el meu temps lliure”. Això no és així, entre altres raons, perquè molts ni es plantegen, ni saben respondre aquesta qüestió fonamental. El que diem és que, en siguem conscients o no, de fet l'expectativa que tenim davant les vacances es correspon amb un determinat sentit de vida i que, segons aquest sentit, les vacances seran frustrants o positives. Sempre dependrà del que s'entén per treball i per descans, sofriment i plaer, tristesa i goig, condicionants i llibertat...

¿Com descobrir la veritat de l'ésser humà, el sentit de les coses que l'envolten, els seus anhels i tendències, el seu cos i el seu esperit, la natura...?

Fa uns dies que vam rebre un llibre interessant: la traducció catalana de l'obra de la Pontifícia Comissió Bíblica, “Què és l'home? (Salm 8,5) Un itinerari d'antropologia teològica”. És el resultat de l'oportú encàrrec que va fer el Papa a aquesta Comissió d'elaborar un document que comentés els capítols 2n i 3r del llibre del Gènesi. L'objectiu era respondre des de la Sagrada Escripura les grans qüestions sobre l'ésser humà; unes qüestions que avui ens plantegem des del repte d'orientar el nostre temps lliure, però que, en ser fonamentals, sempre van ser un repte per a la humanitat, i actualment s'estan plantejant en molts àmbits de la cultura, de l'ètica, de la fe, de la política, de l'economia, del progrés, l'ecologia...

La resposta està en els orígens. Com les aigües del riu, que són més transparents prop

de les seves fonts. Així en la Sagrada Escripura, per a reconèixer el que és la persona humana en el seu ser més veritable segons la voluntat de Déu (i alhora conèixer més a Déu), l'Esperit va inspirar els relats dels orígens de la humanitat. En aquests relats trobem qui és l'ésser humà, què va fer Déu en crear-lo, què esperava Ell de nosaltres, la relació que l'ésser humà ha de tenir amb la naturalesa i amb el món, amb els altres i amb Déu mateix, el sentit del treball i del plaer, el sentit del deure i de la llibertat, el significat de la sexualitat i de la unió home – dona, etc.

Aquí al·ludim al capítol segon d'aquesta obra: “L'ésser humà al jardí”. Aquest capítol exposa el sentit humà de la seva relació amb la naturalesa i els animals, el seu aliment, el seu treball. Però aquí només interessa subratllar un fet molt important per a la nostra fe:

L'ésser humà va ser pres per Déu i posat enmig d'un jardí, que Ell havia plantat a l'Edèn per a la seva criatura (Gn 2,8.15).

Déu va voler des de sempre que la persona humana visqués i gaudís de la vida! Un jardí evoca bellesa, fertilitat, utilitat i, si està situat a l'Edèn, significa que contenia promesa de delit i goig. Hi havia rius que regaven la terra i arbres bells a la vista i deliciosos al paladar. I el treball formava part d'aquest gaudi, com ho seria la relació amb els animals i el goig de la trobada home – dona en una sola carn.

La vida humana avui no és tan bella: vam perdre el paradís. Però sembla que fins avui continua viu en tots nosaltres l'anhel de gaudi que Déu va introduir en el cor humà. I Déu mateix sempre va somiar a retornar-nos la felicitat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Felip de Llobregat